

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/138/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2122202466
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2122202466.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, trvalo bytom C. A. XXXX/XX, D., zastúpeného splnomocnenkyňou: Sidor a partneri, s. r. o., Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 500 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 9. augusta 2022 č. k. 11C/21/2022–91, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 500 eur, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 4, § 100 ods. 1 a ods. 2 veta prvá, § 101, § 488, § 489 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.z.“); § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoOS“); a § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou zo 7.3.2022, doručenou súdu dňa 20.4.2022, domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 500 eur, ako aj náhradu trov konania. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 19.8.2008 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100011184, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver. Zmluva sa na podnet žalobcu stala predmetom súdneho prieskumu v konaní pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 39Csp/61/2018, konkrétne v otázke prítomnosti podstatných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. v zmluve. V označenom konaní súd uzavrel, že žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a neplatnosť dohody o uznaní dlhu nebol povinný plniť žalovanému viac ako sumu skutočne vyčerpaného úveru. V danom prípade už teda nemôže byť sporné, že žalovaný porušil práva žalobcu, ani to, že žalobca bol úspešný v uplatnení svojich práv. Dôvodnosť žaloby vo veci samej je teda daná tým, že žalobca splnil jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia - úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v zmysle hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 ZoOS. Uvedené bolo opakovane potvrdené rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR, predovšetkým Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 6Cdo/389/2015, sp. zn. 6Cdo/127/2017). Žalobcovi reálne hrozila a i vznikla ujma v celkovej výške 1.687,98 eur. Potom s prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobcu zo strany

žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol, ako aj to, že žalovaný aj prostredníctvom opakovaných zrážok zo mzdy dosiahol aj tie plnenia, na ktoré v zmysle označených rozhodnutí nemal nárok, bol žalobca toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 500 eur. Žalobca preplatil úver o sumu 2.054,60 eur, pričom sa v konaní domáhal len sumy 1.687,98 eur s príslušenstvom, a to z dôvodu plynutia premlčacej doby. Sumu 366,62 eur žalovaný žalobcovi nikdy dobrovoľne nevydal. Pokiaľ ide o ustálenie výšky súdom priznaného primeraného zadosťučinenia je potrebné prihliadnuť na to, že: žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo a iniciovať spor proti žalovanému; žalobca sa ako spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom; zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé prívodiť (a i prívodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu; žalovaný sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti; žalobca mal snahu zabrániť vzniku sporu (o vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj zaplatenia primeraného zadosťučinenia) a kontaktoval žalovaného zaslaním predsporovej výzvy, žalovaný však ostal pasívny; je pritom známe, čo vyplýva z dlhodobej rozhodovacej činnosti slovenských súdov, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného a musí byť nastolená určitá prevencia vo vzťahu k porušovateľovi spotrebiteľských práv. Vzhľadom na vyššie uvedené kritéria má žalobca za to, že suma vo výške 500 eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej ale aj generálnej prevencie a bude zároveň odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, ako si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním.

Žalovaný sa k žalobe vyjadril tak, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná a tvrdený nárok na primerané finančné zadosťučinenie je aj premlčaný. Namietal premlčanie uplatňovaného nároku ako celku, pretože podľa tvrdení v žalobe si žalobca už v roku 2018 mohol ním tvrdený nárok uplatniť pri podaní žaloby. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) v rozhodnutí so. zn. 6Cdo/127/2017 uviedol: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“ Predpokladaná obrana žalobcu o možnosti uplatňovať nárok až po skončení nejakého predchádzajúceho konania je teda už súdnou praxou NS SR vylúčená. Ani z ust. § 3 ods. 5 ZoOS by nevyplýval žiadny dôvod pre prípadnú domnienku žalobcu, že predpokladom uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia je predchádzajúce právoplatné súdne rozhodnutie o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Podľa žalovaného preto premlčacia doba uplynula skôr, ako bola žaloba v tejto veci podaná na súde, najneskôr uplynutím 3 rokov od podania žaloby na súde vo veci 39Csp/61/2018. Žalovaný ďalej uviedol, že podaná žaloba neobsahuje ani tvrdenie a ani preukázanie skutkových okolností, ktoré by preskúmateľným spôsobom odôvodnili (i) základ uplatňovaného nároku, (ii) jeho výšku a (iii) primeranosť žalovanej sumy ako finančného zadosťučinenia. Požadovaná suma 500 eur je nielen zjavne neprimeraná, ale žalobca v podanej žalobe ani netvrdí a nepreukazuje také okolnosti, ktoré by ju definovali ako „primeranú“ a ako „zadosťučinenie.“ Žalovaný tiež uviedol, že primerané finančné zadosťučinenie nemá splniť sankčnú funkciu, pretože ide o súkromnoprávny inštitút občianskoprávneho charakteru, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Tá je na mieste v iných oblastiach práva, ako je administratívne alebo trestné právo. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu: Žalovaný ako veriteľ a žalobca ako dlžník uzavreli dňa 19.8.2008 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100011184, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 20.000 Sk (663,88 eur). V konaní pred Okresným súdom Trnava pod sp.zn. 39Csp/61/2018 sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu neplatnosti dohody o uznaní dlhu a preplatenia úveru pre jeho bezpoplatkovosť a bezúročnosť, a to z dôvodu v zmluve chýbajúcich podstatných náležitostí v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z.. Vychádzajúc z rozsudku č. k. 39Csp/61/2018-115 z 2.9.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11CoCsp/24/2021-147 zo 7.12.2021, žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.687,98 eur s príslušenstvom, a to z dôvodu, že úver je bezúročný a bez poplatkov (keďže zmluva neobsahovala všetky náležitosti podľa zák. č. 258/2001 Z.z.) a zároveň dohoda o uznaní dlhu bola uznaná za neplatnú, pričom v odseku 57. rozsudku súdu prvej inštancie sa zároveň uvádza, že žalobca preplatil úver o 2.054,60 eur.

V konaní žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, ktorú odôvodňoval tým, že predpokladom uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia nie je predchádzajúce právoplatné súdne rozhodnutie o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom, a preto podľa žalovaného premlčacia doba uplynula najneskôr uplynutím 3 rokov od podania žaloby na súde vo veci sp. zn.

39Csp/61/2018. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie. V konaní ide o právo žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 O.z.. Súd mal za to, že námietka premlčania nebola vznesená dôvodne, poukázal na to, že právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká spotrebiteľovi v zmysle § 3 ods. 5 ZoOS až po tom, čo si spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Záver o úspešnom uplatnení porušenia práva alebo povinnosti na súde možno urobiť až po tom, čo nadobudne právoplatnosť rozhodnutie súdu vo veci samej v takejto veci. Podporne poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/704/2015 zo 17.1.2017, v ktorom odvolací súd uviedol, že „úspešnému uplatneniu práva na finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 citovaného zákona predchádza úspešné uplatnenie porušenia niektorého z práv spotrebiteľa uvedených ustanovení § 3 citovaného zákona. Pre začiatok plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku na finančné zadosťučinenie teda je rozhodujúci záver o úspešnom uplatnení niektorého z práv spotrebiteľa.“ Tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCsp/33/2020 z 24.6.2021, v ktorom odvolací súd vyslovil záver, že „k uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej. Právoplatným ukončením konania vo veci 15C/105/2017-132 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.“ K argumentácii žalovaného, že žalobca si mohol nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatniť už pri podaní žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia sp. zn. 39Csp/61/2018, súd uviedol, že uvedené neznamená, že to má vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby. Podmienkou pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia by i v prípade uplatnenia tohto nároku popri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu porušenia povinností dodávateľa) bola až právoplatnosť výroku o vydaní bezdôvodného obohatenia, odkedy by začala plynúť premlčacia doba. Ak by teda žalobca podal žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia už v rámci konania sp. zn. 39Csp/61/2018, podal by ju ešte pred začatím plynutia premlčacej doby. Pokiaľ ide o rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.1.2019, súd poukázal na to, že v uvedenom konaní sa dovolací súd zaoberal otázkou, či možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 ZoOS bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda nezaoberal sa otázku začiatku plynutia premlčacej doby pre uplatnenie nároku na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia, a preto žiaden záver v tejto otázke neprijal. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené mal súd za to, že premlčacia doba žalobcovi na podanie tejto žaloby začala plynúť až od právoplatného rozhodnutia v konaní sp. zn. 39Csp/61/2018, a nie od podania žaloby na súde vo veci sp. zn. 39Csp/61/2018. Keďže žaloba bola podaná na súde dňa 20.4.2022, bola podaná v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby, a preto súd považoval námietku premlčania vznesenú zo strany žalovaného za vznesenú nedôvodne.

V konaní bolo preukázané, že žalobca ako spotrebiteľ bol úspešný v predchádzajúcom spore voči žalovanému ako dodávateľovi a bolo mu priznané bezdôvodné obohatenie z titulu preplatenia úveru poskytnutého zo strany žalovaného z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neplatenosti dohody o uznaní dlhu. Podľa právoplatného rozsudku z uvedeného konania, zmluva o úvere neobsahovala údaje o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a o RPMN, ktoré údaje sú vyžadované ust. § 4 ods. 2 písm. g/ a j/ zák.č. 258/2001 Z.z.. Porušenie práva spotrebiteľa tak súd videl v nedodržaní náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vyžadovaných ust. § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z.. Za nedodržanie týchto náležitostí pritom zodpovedá žalovaný ako dodávateľ a poskytovateľ úveru, a teda osoba, ktorá má pri poskytovaní spotrebiteľských úverov postupovať s odbornou starostlivosťou a so znalosťou právnej úpravy. Povinnosťou poskytovateľa úveru je predložiť spotrebiteľovi na podpis takú zmluvu, ktorá bude obsahovať všetky povinné náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorú povinnosť žalovaný preukázateľne pri poskytovaní spotrebiteľského úveru porušil. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov, a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa, ako aj inými osobitnými predpismi, a teda nepredkladať spotrebiteľovi zmluvu, ktorá nemá zákonom vyžadované náležitosti.

Ust. § 3 ods. 5 ZoOS je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť

jeho výšku. Zároveň, novelizované znenie ZoOS ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože v súčasnosti sa poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. V tu prejednávanej veci pritom možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo aj k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi ako spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda stratu finančných prostriedkov, pričom k uvedenej finančnej ujme i reálne došlo, a to v rozsahu bezdôvodného obohatenia vyčísleného v konaní sp. zn. 39Csp/61/2018. V súvislosti s uvedeným súd odkázal na rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.1.2019, v ktorom dovolací súd uviedol, že „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“

Na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje vo všeobecnosti porušenie práva na ochranu spotrebiteľa bez potreby, aby toto konkrétne porušenie bolo deklarované vo výroku rozhodnutia. Keďže v predchádzajúcom konaní súd ako predbežnú otázku uzavrel, že zmluva nemala potrebné náležitosti (hoci to nevyslovil v osobitnom výroku) a zároveň priznal žalobcovi z tohto dôvodu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, je možné konštatovať, že žalobca úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd za to, že boli splnené základné predpoklady na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia od žalovaného.

Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení vychádza súd z toho, že primerané finančné zadosťučinenie má plniť funkciu nielen satisfakčnú, ale aj sankčnú, aby tak dostatočne odradilo dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Zároveň má byť aj odmenou spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Na druhej strane, finančné zadosťučinenie nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľa. Pri rozhodovaní o výške nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti jednotlivého prípadu. Súd poukázal napr. na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/17/2018 z 10.4.2018, z ktorého citoval. Primerané peňažné zadosťučinenie predstavuje akúsi náhradu morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, kedy spotrebiteľ musel trpieť, keďže vrátením neoprávnene zaplatených finančných prostriedkov sa všetko nezohojilo. Na posúdenie výšky finančného zadosťučinenia bude mať vplyv rozsah a intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, keď na jeho strane v súvislosti s konaním žalovaného vznikli nepriaznivé ekonomické dôsledky, vzniknuté bezdôvodné obohatenie malo negatívny dopad na ekonomickú situáciu a zabezpečovanie potrieb rodiny spotrebiteľa a nepochybne vyvolalo u spotrebiteľa stresovú situáciu, psychické vypätie, stav neistoty a obavy z budúcnosti. Pri posudzovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia je potom nevyhnutné zohľadniť intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku bezdôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu a

spôsobilosť tohto konania vyvolať negatívne následky v živote spotrebiteľa (viď rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24CoCsp/11/2022-133 z 8.6.2022).

Súd prvej inštancie bol názoru, že vyplatením bezdôvodného obohatenia v predchádzajúcom konaní došlo k čiastočnému naplneniu satisfakčnej funkcie inštitútu primeraného finančného zadostučinenia, avšak nie k naplneniu sankčnej, odradzovacej a odmeňovacej funkcie tohto inštitútu. S prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti tu prejednávanej veci je podľa názoru súdu výška finančného zadostučinenia v sume 500 eur primeraná dôsledkom, ktoré malo na žalobcu platenie neoprávnených súm žalovanému, ako aj intenzite zásahu do práv žalobcu spôsobeného konaním žalovaného a možno ju považovať za adekvátny nástroj satisfakcie, úlohou ktorého je vyrovnanie narušenej rovnováhy voči tomu, kto právo spotrebiteľa porušil a zároveň bude slúžiť na odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Priznaním finančného zadostučinenia vo výške 500 eur bude podľa názoru súdu naplnený aj účel predmetného ustanovenia z hľadiska odškodnenia žalobcu z titulu jeho zadostučinenia a zároveň bude naplnená aj jeho výchovná a odradzujúca funkcia tým, že priznanie takéhoto nároku bude na žalovaného vplývať tak, aby v budúcnosti v zmluvách uvádzal všetky zákonné náležitosti.

Pri určovaní primeranosti výšky finančného zadostučinenia prihliadol súd na skutočnosť, že žalobca musel v predchádzajúcom konaní ako spotrebiteľ aktívne uplatňovať svoje práva podaním žaloby, žalovaný nereagoval na návrhy zmierlivého vyriešenia veci a vystavil spotrebiteľa neistote počas celého priebehu konania o vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom výška ujmy spôsobenej žalobcovi je kvantifikovateľná výškou bezdôvodného obohatenia žalovaného v sume 2.054,60 eur (viď odsek 57. rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 39Csp/61/2018-115 z 2.9.2020), z ktorej sa žalobca domohol iba sumy 1.687,98 eur. Súd tiež zohľadnil všetky kroky, ktoré musel žalobca podniknúť, aby úspešne uplatnil svoje právo, keď žalovaný nebol ochotný zmierlivého riešenia ani sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia, ani o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia. Žalobca tak bol s prihliadnutím na postoj žalovaného, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia a inicioval tiež odvolacie konanie, dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci tunajšieho súdu sp. zn. 39Csp/61/2018, a síce 42 mesiacov. V tu prejednávanej veci porušenie spotrebiteľského práva zo strany žalovaného spôsobilo ujmu žalobcovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, čím žalobca stratil nemalé finančné prostriedky, a to v rozsahu bezdôvodného obohatenia 2.054,60 eur po dobu niekoľko rokov od preplatenia úveru až do vydania bezdôvodného obohatenia žalovaným žalobcovi. Súd tiež poukázal na skutočnosť, že bezdôvodné obohatenie nedôvodne získané žalovaným od žalobcu presahovalo sumu samotného poskytnutého úveru (663,88 eur). Priznanie nároku na finančné zadostučinenie nie je vylúčené ani vtedy, ak súd predtým zaviazal veriteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia spotrebiteľovi, pretože ide o nároky, ktoré sú na sebe nezávislé a ktoré vychádzajú z odlišných špecifických zákonných ustanovení, pričom ich kumulácia nie je ničím vylúčená. Spotrebiteľovi vzniká nárok v zmysle § 3 ods. 5 ZoOS nezávisle od akýchkoľvek predtým získaným plnení od veriteľa. Tým, že podmienkou nároku na finančné zadostučinenie je predchádzajúce úspešné uplatnenie porušenia spotrebiteľských práv, zákonodarca musel rátať s tým, že spotrebiteľovi môže byť ako následok porušenia práva priznaných voči veriteľovi niekoľko plnení. Žalovaný, ktorý porušil spotrebiteľské právo, tak musí znášať riziko multiplikačného žalobného efektu (viď rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24CoCsp/11/2022-133 z 8.6.2022). Súdom priznané finančné zadostučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu hrozila konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní úverovej zmluvy závadne konal. Suma primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500 eur predstavuje cca 24% z bezdôvodného obohatenia v sume 2.054,60 eur, ktorú výšku súd považuje za primeranú okolnostiam danej veci, pričom nebude predstavovať neopodstatnené finančné obohacovanie sa žalobcu. Súd pritom poukazuje aj na aktuálnu prax slovenských súdov, kde sa výška primeraného finančného zadostučinenia pohybuje v obdobných prípadoch väčšinou na úrovni od 10% do 30%, v odôvodnených prípadoch aj do 90% z bezdôvodného obohatenia, a preto priznaných 24% nevybočuje z rámca priznávaných finančných zadostučinení v obdobných veciach. Napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25CoCsp/6/2021 z 27.4.2021 za primerané v obdobnej veci považoval finančné zadostučinenie v sume 500 eur, ktoré predstavovalo cca jednu tretinu bezdôvodného obohatenia žalovaného. V tejto súvislosti súd poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/27/2021 z 31.8.2021, z ktorého citoval. Na porovnanie súd zo súdnej praxe poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/57/2020 z 30.6.2021 (priznané finančné zadostučinenie v sume 400 eur pri bezdôvodnom obohatení vo výške 877,66 eur); rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoCsp/17/2021 z 5.5.2021 (priznané

finančné zadosťučinenie v sume 300 eur pri bezdôvodnom obohatení vo výške 342,96 eur); rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9CoCsp/26/2021 z 27.1.2022 (priznané finančné zadosťučinenie v sume 250 eur pri bezdôvodnom obohatení vo výške 690,61 eur); rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25CoCsp/6/2021 z 27.4.2021 (priznané finančné zadosťučinenie v sume 500 eur pri bezdôvodnom obohatení vo výške 1.607,40 eur); rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/25/2021 z 31.8.2021 (priznané finančné zadosťučinenie v sume 500 eur pri bezdôvodnom obohatení vo výške 1.693,84 eur); rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11CoCsp/29/2020 z 23.2.2021 (priznané finančné zadosťučinenie v sume 500 eur pri bezdôvodnom obohatení vo výške 564,26 eur); rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/39/2021 z 18.5.2022 (priznané finančné zadosťučinenie v sume 400 eur pri bezdôvodnom obohatení vo výške 1.012,81 eur). Dodal, že uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/14/2020 z 23.6.2020, na ktoré odkazoval žalovaný, sa týkalo určenia výšky nároku na náhradu škody vzniknutej žalobcovi ako dodávateľovi elektrickej energie v dôsledku porušenia povinnosti žalovaného ako prevádzkovateľa distribučnej sústavy v procese registrácie zmeny dodávateľa elektrickej energie a zmeny bilančnej skupiny vo vzťahu k odberateľovi, a nie určenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výšku inak ako voľnou úvahou súdu ani nie je možné určiť. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia v peniazoch, poukázal na analógiu s ust. § 123 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v zmysle ktorého, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z uvedeného vyplýva, že nie je povinný odôvodniť jeho výšku, ale len dôvody, pre ktoré sa domáha zadosťučinenia.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov považoval súd prvej inštancie žalobu za dôvodnú v celom rozsahu, a preto jej vo výroku I. rozsudku vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 500 eur. Určenie lehoty na plnenie právne odôvodnil ust. § 232 ods. 2 a 3 CSP, vecne dôvodil, že s prihliadnutím na výšku istiny, na zaplatenie ktorej súd zaviazal žalovaného, určil súd žalovanému v súlade s § 232 ods. 3 veta druhá CSP na plnenie primeranú dlhšiu lehotu 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne plným úspechom žalobcu v konaní, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100%, pričom neboli tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať.

2. Proti tomuto rozsudku, v celom jeho rozsahu, podal včas odvolanie žalovaný, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie, alternatívne navrhol jeho zmenu zamietnutím žaloby a priznaním žalovanému nároku na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písmeno b/, f/ a h/ CSP.

Namietal nepreskúmateľnosť napádaného rozsudku a absenciu preukázaných skutočností, ktoré by jednak odôvodnili sumu 500 eur ako primeranú a súčasne ktoré by zodpovedali povahe uplatňovaného nároku. Predmetom konania bolo uplatňovanie nároku nemajetkovej povahy. Primerané finančné zadosťučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné vychádzať z aspektov materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov, napríklad náhrady škody (napríklad rozhodnutie KS Prešov sp. zn. 9Co/61/2018). V konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by zodpovedali právnej povahe žalovaného nároku (t. j. mali nemajetkový charakter) a súčasne ktoré by preukazovali primeranosť sumy 500 eur. Konajúci súd v tejto veci uviedol len to, že „suma primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur predstavuje cca 24 % z bezdôvodného obohatenia v sume 2054,60 eur.“

Bol názoru, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj uplatnenú námietku premlčania, okrem iného odkazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017. Uvedené rozhodnutie, a tiež rozhodnutia jemu predchádzajúce (konkrétne rozsudok Okresného súdu Žilina, č.k. 14C/295/2014 a rozsudok Krajského súdu Žilina z 28. júna 2016 sp. zn. 11Co/471/2015) popierajú závery prvoinštančného súdu o tom, že právo na primerané finančné zadosťučinenie je možné uplatňovať až po právoplatnom skončení predchádzajúceho sporového konania. V uvedenom konaní si žalobcovia uplatňovali nárok na finančné zadosťučinenie priamo, popri iných nárokoch súvisiacich so spotrebiteľskom zmluvou a teda bez toho, aby uplatneniu požiadavky na primerané finančné zadosťučinenie predchádzalo iné konanie a jeho právoplatné skončenie. Ak by mal platiť záver prvoinštančného súdu, tak v žiadnom z označených rozhodnutí by potom súdy nárok na primerané zadosťučinenie nemohli priznať. NS SR v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017 uviedol: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku

vznikutej ujmy. Uvedený právny názor a výklad k § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. NS SR prijal v spore, v ktorom si žalobcovia (v postavení spotrebiteľov) uplatnili právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia súčasne s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Čiže NS SR, a ani súdy nižšieho stupňa, nezamietli žalobu spotrebiteľov o finančné zadosťučinenie (uplatňované spolu s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky) ako podanú predčasne preto, lebo by najskôr malo prebehnúť samostatné konanie o určenie neprijateľnej podmienky, a rozhodnutie o tom by sa muselo stať právoplatné a vykonateľné. NS SR už dal odpoveď na právnu otázku, že pre uplatnenie práva na primerané zadosťučinenie sa nevyžaduje žiadny iný spor, predchádzajúce konanie a podobne. Citoval § 101 O.z. s tým, že podľa rozhodnutia NS SR (napríklad 4 Cdo 146/2008 z 31.7.2008) „Pre všeobecnú premlčaciu dobu platí, že začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo – objektívne posudzované – vykonať po prvý raz. Týmto dňom je zásadne deň, keď právo bolo možné dôvodne vykonať podaním návrhu (žaloby) na súde alebo u rozhodcovského orgánu, t. j. keď sa právo stalo nárokom (actio nata). Nie je rozhodné, z akého dôvodu – či subjektívneho alebo objektívneho – tak veriteľ neurobil (napr. že mu vo vykonaní práva bránila určitá prekážka ako choroba).“ Ak teda NS SR definoval podmienky, za ktorý možno uplatniť právo na primerané finančné zadosťučinenie a výslovne uviedol, že žiadny predchádzajúci spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom nemusí prebiehať, potom okamih kedy sa právo na primerané finančné zadosťučinenie „mohlo prvýkrát“ vykonať sa logicky nemôže viazať na skončenie nejakého konania. V takom prípade by predpokladom na jeho uplatnenie musel byť spor (prebiehajúci alebo skončený), a to NS SR vo svojom rozhodnutí nielen že neuviedol, ale výslovne poprel nutnosť tejto podmienky. Námietka premlčania bola preto podľa žalovaného uplatnená dôvodne.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a zaviazat' žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania žalobcu v rozsahu 100%. Pokiaľ žalovaný namieta nepreskúmateľnosť napádaného rozsudku a absenciu preukázaných skutočností, ktoré by jednak odôvodnili sumu 500 eur ako primeranú a súčasne ktoré by zodpovedali povahe uplatňovaného nároku, táto námietka je podľa názoru žalobcu nedôvodná. Súd prvej inštancie v obsahu napádaného rozhodnutia konštatoval, že žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie svojich práv, keďže súdnym rozhodnutím žalobcovi ako spotrebiteľovi bol priznaný konkrétny nárok z bezdôvodného obohatenia voči žalovanému ako poskytovateľovi úveru vo výške 2.054,60 eur s príslušenstvom, konštatujúc bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v dôsledku absencie obligatórnej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Jediný predpoklad, ktorý zákon pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyžaduje bol preto splnený. Bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením povinností veriteľom a úspešným uplatnením práva spotrebiteľa na súde. Splnenie žiadnych ďalších podmienok nebolo potrebné.

Je zrejmé, že žalobca s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava č. k. 39Csp/61/2018-115, v ktorom žalovaný spochybňoval dôvodnosť podanej žaloby, bol dlhodobo (od roku 2008, kedy došlo k uzatvoreniu Zmluvy) nedôvodne vystavený stavu právnej neistoty, a to až do právoplatného skončenia uvedeného konania t.j. do rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.k. 11CoCsp/24/2021-147 zo 7.12.2021. V dôsledku konania žalovaného bol žalobca nielenže vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, nad rámec uvedeného bol nútený chrániť svoje práva súdnou cestou. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobca, nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože ZoOS priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinností dôjde. Žalobca sa v tomto prípade úspešne domohol svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia. Cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia určil súd prvej inštancie voľnou úvahou, a to s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, keďže postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Žalovaná obchodná spoločnosť je poskytovateľom spotrebiteľských úverov na profesionálnej báze, preto sa predpokladá u takýchto spoločností vyššia odborná úroveň a aj zodpovednosť za porušenie zmluvných povinností právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Súd prvej inštancie vychádzal z uvedeného porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, tiež intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžky trvania závadného stavu a konania

a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu a takej úvahe bez pochybností nemožno nič vytknúť. S prihliadnutím na uvedené považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za v celom rozsahu dôvodný. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. V prejednávanej veci tomu tak zo strany žalovaného bolo v trvaní 13 rokov, pričom žalobca preplatil úver zo Zmluvy o sumu 2.054,60 eur, avšak sa domohol vydania bezdôvodného obohatenia len v rozsahu 1.687,98 eur, vo zvyšku žalovaný bezdôvodné obohatenie nevydal. Žalovaný porušil práva žalobcu v dôsledku čoho žalobcovi nevznikla len ujma majetková, rovnako i nemajetková ujma. Žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránil svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom. Žalobca sa ako spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ – žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobcovi, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu. Súd v rámci odôvodnenia rozhodnutia (aj pokiaľ ide o sumu priznaného zadosťučinenia) poukázal nielen na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, ale i rozhodovaciu prax všeobecných súdov (bod 33). Žalobca odôvodnenie rozhodnutia považuje za plne v súlade s rozhodovacou líniou NS SR, ktorý napríklad aj v rozsudku z 30.1.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017 uviedol vo vzťahu k podstate primeraného zadosťučinenia, že „...Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľa ich práva hrubým spôsobom porušujú.“ Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia, recidívy porušenia spotrebiteľských práv, suma finančného zadosťučinenia 500 eur je opodstatnená s ohľadom na skutočnosť, že v predmetnom prípade spotrebiteľovi nielen hrozilo, že žalovaný od neho na základe Zmluvy bude domáhať plnení nad rámec istiny, na ktoré nemal nárok, ale k takémuto postupu reálne došlo aj prostredníctvom zrážok zo mzdy. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi satisfakciou za stav, ktorý žalobca musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal. Je teda zrejmé, že prvostupňový súd rešpektoval i právne názory ustálenej súdnej praxe ako i odvolacieho súdu, prihliadal (z hľadiska právnej istoty) aj na rozhodovaciu prax všeobecných súdov v právne rovnakých veciach, pričom svoj záver preskúmateľne odôvodnil a preto rozhodnutiu nemožno ani v tejto časti nič vytknúť. Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Pokiaľ žalovaný namieta, že sa súd nesprávne vyporiadal aj s námietkou premlčania, žalobca poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v príslušnej časti a uviedol, že tak ako vyplýva z odôvodnenia súdu, predpoklad úspešného uplatnenia práva spotrebiteľa mohol byť splnený až nadobudnutím právoplatnosti súdneho rozhodnutia dňa 28.1.2020 (rozsudkom sp. zn. 37Csp/85/2017 zo 17.9.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/32/2019-131 z 28.1.2020), keďže do tohto časového momentu bolo možné konštatovať úspešné uplatnenie práva (odvolací súd mohol rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť ale aj zmeniť podľa § 388 CSP a § 389 CSP). Pokiaľ žalovaný namieta (v rámci nesprávneho právneho posúdenia žalovaným vznesenej námietky premlčania), že súd v rámci odôvodnenia rozhodnutia poukazoval na rozhodovaciu prax, ktorá predchádzala vydaniu rozhodnutia NS SR vo veci sp. zn. 6Cdo/127/2017 – je táto námietka absolútne bez právneho významu, pretože súd sa argumentáciou žalovaného v spojení s rozhodnutím NS SR riadne vysporiadal v bode 21 rozhodnutia, a uviedol, že v rozsudku sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.1.2019 sa dovolací súd zaoberal otázkou, či možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda nezaoberal sa otázkou začiatku plynutia premlčacej doby pre uplatnenie nároku na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia, a preto žiaden záver v tejto otázke neprijal. Teda žalovaný i na tento argument dostal odpoveď už v rámci prvostupňového konania. S poukazom na vyššie uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zistiteľný žiaden rozpor s rozhodnutím NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, keďže NS SR dospel k záveru,

že jediným predpokladom, uplatňovania nároku na primerané finančné zadostučinenie je, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti. Na vyššie uvedené správne závery konajúceho súdu, podľa názoru žalobcu nemá vplyv veta vyčlenená žalovaným z odôvodnenia rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, že pre daný spor sa nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby žalujúca strana preukazovala existenciu a výšku vzniknutej ujmy, pretože spor z predmetnej spotrebiteľskej zmluvy bol už medzi stranami ukončený v právoplatne skončenom konaní, v ktorom bol judikovaný v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva, a to nárok z bezdôvodného obohatenia. Žalobca pre podporu záverov súdu poukazuje napríklad aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 26.6.2018 sp. zn. 7Co/34/2018. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vzal do úvahy všetky funkcie primeraného zadostučinenia, o ktoré tiež oprel dôvodnosť požadovanej výšky žalobcom, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom popísal priebeh konania, stanovisko procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery vysvetlil jasne, presvedčivo a zrozumiteľne. Žalobca má zato, že súd postupoval procesne správne, rešpektoval ustálenú rozhodovaciu prax NS SR, ako aj rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, dostatočne umožnil jednotlivým procesným stranám konať tak, aby nedošlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, prvostupňové konanie nemá žiadnu vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci a taktiež, že tunajší súd vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a že na základe takto vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Žalovaný neuviedol v rámci odvolania také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu v akom ho žalovaný napadol odvolaním. Rozsudok v žalovanom napadnutom rozsahu, žalobkyňa považuje za správny riadne odôvodnený vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.“ Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ústavy neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom procese (II. ÚS 4/94). Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia ústavného práva (II. ÚS 3/97).

4. Ďalšie podania strán už neboli v odvolacom konaní doručené.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť.

6. Predmetom odvolacieho prieskumu boli oba výroky rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré boli napadnuté včasným odvolaním žalovaného.

7. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľa) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia rozsudku), odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

8. Takmer všetky podstatné tvrdenia z odvolania žalovaný uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie sa s nimi v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal, odvolací súd sa s jeho závermi stotožňuje (viď nižšie).

9. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a tretia ZoOS proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k správne právnomu záveru, priznaním primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur, na základe správnych skutkových záverov a následného právneho posúdenia veci.

Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie ZoOS vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017).

Súd prvej inštancie správne konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že žalobca ako spotrebiteľ bol úspešný v predchádzajúcom spore voči žalovanému ako dodávateľovi a bolo mu priznané bezdôvodné obohatenie z titulu preplatenia úveru poskytnutého zo strany žalovaného z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neplatnosti dohody o uznaní dlhu. Podľa právoplatného rozsudku z konania 39Csp/61/2018, zmluva o úvere neobsahovala údaje o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a o RPMN, ktoré údaje sú vyžadované ust. § 4 ods. 2 písm. g/ a j/ zák. č. 258/2001 Z.z.. Porušenie práva spotrebiteľa tak súd videl v nedodržaní náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vyžadovaných ust. § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z.. Za nedodržanie týchto náležitostí pritom zodpovedá žalovaný ako dodávateľ a poskytovateľ úveru, a teda osoba, ktorá má pri poskytovaní spotrebiteľských úverov postupovať s odbornou starostlivosťou a so znalosťou právnej úpravy. Povinnosťou poskytovateľa úveru je predložiť spotrebiteľovi na podpis takú zmluvu, ktorá bude obsahovať všetky povinné náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorú povinnosť žalovaný preukázateľne pri poskytovaní spotrebiteľského úveru porušil. Je nepochybné, že žalovaný je podnikateľom v oblasti spotrebiteľských úverov, a preto má konať v súlade so zákonmi na ochranu spotrebiteľa, ako aj inými osobitnými predpismi, a teda nepredkladať spotrebiteľovi zmluvu, ktorá nemá zákonom vyžadované náležitosti. Správne tiež konštatoval, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privediť ujmu žalobcovi ako spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda stratu finančných prostriedkov, pričom k uvedenej finančnej ujme i reálne došlo, a to v rozsahu bezdôvodného obohatenia vyčísleného v konaní sp. zn. 39Csp/61/2018. A napokon správne uzavrel, že na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje vo všeobecnosti porušenie práva na ochranu spotrebiteľa bez potreby, aby toto konkrétne porušenie bolo deklarované vo výroku rozhodnutia. Keďže v predchádzajúcom konaní súd ako predbežnú otázku uzavrel, že zmluva nemala potrebné náležitosti (hoci to nevyslovil v osobitnom výroku) a zároveň priznal žalobcovi z tohto dôvodu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva na súde a boli splnené základné predpoklady na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia od žalovaného. Súd prvej inštancie citoval bod 18 odôvodnenia rozsudku NS SR z 30.1.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017: „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť

dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ Pokiaľ ide o rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, súd prvej inštancie poukázal na to, že v uvedenom konaní sa dovolací súd zaoberal otázkou, či možno priznať primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 ZoOS bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda nezaoberal sa otázkou začiatku plynutia premĺčacej doby pre uplatnenie nároku na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia, a preto žiaden záver v tejto otázke neprijal.

V súlade s vyššie uvedeným právnym názorom NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 odôvodnil napadnuté rozhodnutie aj súd prvej inštancie v prejednávanej veci, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok žalobcu ako spotrebiteľa vznikol právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo porušenie judikované.

Predpoklad úspešného uplatnenia práva spotrebiteľa mohol byť teda splnený až nadobudnutím právoplatnosti súdneho rozhodnutia dňa 29.12.2021 (rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 2.9.2020 č. k. 39Csp/61/2018-115 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 7.12.2021 č. k. 11CoCsp/24/2021-147), keďže do tohto časového momentu nebolo možné konštatovať úspešné uplatnenie práva (odvolací súd mohol rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť ale aj zmeniť podľa § 388 CSP a § 389 CSP).

S poukazom na vyššie uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden rozpor s rozhodnutím NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, keďže NS SR dospel k záveru, že predpokladom, a to jediným predpokladom, uplatňovania nároku na primerané finančné zadosťučinenie je, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti. Preto súd prvej inštancie správne posúdil aj nedôvodnosť vznesenej námietky premĺčania žalovaným. Nasledujúcim dňom po právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ktorým bolo porušenie práva žalobcu judikované, vzniklo mu právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia voči žalovanému (žalobca mohol právo vykonať po prvý raz), k čomu aj došlo, pretože žaloba bola podaná na súde prvej inštancie dňa 20.4.2022, teda pred uplynutím trojročnej premĺčacej doby (§ 101 O. z.). Nedôvodnou tak bola námietka žalovaného o nesprávnom posúdení uplatnenej námietky premĺčania.

Na vyššie uvedené závery nemá vplyv veta vyčlenená žalovaným z odôvodnenia rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, že pre daný spor sa nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby žalujúca strana preukazovala existenciu a výšku vzniknutej ujmy, pretože spor z predmetnej spotrebiteľskej zmluvy bol už medzi stranami ukončený v právoplatne skončenom konaní, v ktorom bol judikovaný v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva, a to nárok z bezdôvodného obohatenia.

Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia a bolo preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

Odôvodnenie výšky priznaného finančného zadosťučinenia v napadnutom rozhodnutí vychádzalo z výsledkov vykonaného dokazovania, predovšetkým z právoplatného rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 2.9.2020 č. k. 39Csp/61/2018-115 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 7.12.2021 č. k. 11CoCsp/24/2021-147. Vychádzajúc z intenzity zásahu do práv žalobcu ako spotrebiteľa, vo vzťahu k porušeniu obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, výšky nedôvodne požadovanej sumy 2.054,60 eur (z ktorej sa žalobca domohol iba sumy 1.687,98 eur), prevyšujúcej výšku poskytnutých finančných prostriedkov (663,88 eur), dĺžku konania (39Csp/61/2018) 42 mesiacov, dĺžku trvania závadného stavu niekoľko rokov (od preplatenia úveru až do vydania bezdôvodného obohatenia), priznané finančné zadosťučinenie žalobcovi spĺňalo požiadavku primeranosti. Výška priznaného finančného zadosťučinenia je adekvátna ekonomickej realite v spoločnosti a tiež požiadavke spravodlivého dovŕšenia ochrany porušených práv žalobcu ako spotrebiteľa. Neprekračuje súdnou praxou už priznané finančné zadosťučinenia v jednotlivých prípadoch špecifikovaných súdom prvej inštancie v 33. až 35. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku. Nedôvodnými tak boli námietky žalovaného o nepreskúmateľnosti rozsudku a absencii preukázaných skutočností odôvodňujúcich sumu 500 eur ako primeranú a zodpovedajúcu povahe uplatňovaného nároku.

Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. V posudzovanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nemožno považovať za svojvoľné, či zjavne neodôvodnené, keďže zrozumiteľne poskytuje odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ak sa odvolací súd v odôvodnení tohto jeho rozsudku nezaoberal konkrétnou námietkou sporovej strany, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu.

Skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

Odvolací súd riadiaci sa uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho (konkrétnymi odvolacími námietkami nespochybneného) rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

10. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobca), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaný), keď nevidel dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

11 . Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)